

Toldskat, der i Forvejen er meget høj, en Fordobling af Skatten paa Raatobak, som vil virke op gennem alle Led, paa alle Tobaksarter, fra de allertarveligste og billigste — ja, om billig Tobak kan vi overhovedet ikke længere tale nu — men vil virke paa al Tobak fra den billigste til den dyreste. Den lille Lempelse i Cigartolden, som indførtes for et Par Aar siden for de mellemgyre Cigarer, for det, mange Mennesker kalder en ordentlig Cigar, den eneste Cigar, siger mange Mennesker, der i Virkeligheden er værd at ryge, hvis man overhovedet vil ryge Tobak, den lille Nedsættelse, som vi fik den Gang, den forsvinder hermed, det er der desværre neppe nogen Tyvnl. om.

Nu er Formaalet, siger den højtærede Finansminister, at nedsætte Forbruget, det er Formaalet med hele dette Luksustoldkompleks i Modsætning til tidligere, da man kun tænkte paa Statskassen. Dette er ikke i første Linie et fiskalt Forslag, nej Øjemedet er at nedsætte Forbruget og dermed hjælpe paa Valutasituationen. Men skal Forbruget stærkt nedsættes — jeg hørte i Gaar nogle Rygter om, at det var Meningen, at Forbruget skulde nedsættes med tre Fjerdedele, nu hører jeg, den højtærede Finansminister regner med en Nedsættelse af godt Halvdelen, saaledes at Forbruget af disse Varer, hvoraf der indføres fortilsammen 120 Mill. Kr., tror jeg, den højtærede Minister nævnte i Dag, skal nedsættes, saa der kun indføres for omkring 60 Mill. Kr.: —, skal Forbruget af Ting, som fabrikeres her i Landet, altsaa ikke indførte Kolonialvarer eller andre Ting, som vi ikke frembringer, skal Forbruget af Raastoffer nedsættes, Raastoffer til en indenlandsk og betydende Produktion, nemlig Tobaks- og Cigarindustrien, saa betyder det selvfølgelig ogsaa en Indskrænkning af Produktionen. Man kommer derved til at vende sig lige mod det, der er Formaalet med en fornuftig og planmæssig Forbedring af Valutasituationen, hvilken vel maa gaa ud paa at nedsætte Forbruget, men ogsaa paa at fremme Produktionen. Men en saadan overvældende og ekstraordinær Toldforhøjelse for et Raastof, og det er det, der her er Tale om — det gælder til dels ogsaa Silken, jeg skal om et Øjeblik komme til det —, en saadan Toldforhøjelse vil i høj Grad paavirke hele vor Tobaks- og Cigarfabrikation.

Se, gennem Importreguleringen hjalp vi det Fag, det kan ikke nægtes. De, der nu raser mod Importreguleringen, men som for øvrigt selv var med til den for to Industriers Vedkommende, de maa erkende, at

den hjalp, den forbedrede Produktionsforholdene her i Landet uden at medføre nogen Fordyrelse af Produktet, den har for saa vidt staaet sin Prøve. Da Importreguleringen blev indført for Tobaksindustrien, gavne den Faget som saadant, de deri beskæftigede Arbejdere, Fabrikanterne, de handlende o. s. v., ganske væsentligt, og medførte, at Arbejdsløsheden, der havde været meget stor i dette Fag, for en væsentlig Del forsvandt, og i Øjeblikket fører vor Tobaksindustri en ret tilfredsstillende Tilværelse som Produktion betragtet. Jeg har i Dag skaffet mig nogle Oplysninger om denne Produktionsgren. Stillingen er den, at af ca. 7.000 Arbejdere i den egentlige Tobaksindustri er der kun 600 Arbejdere ledige. Hvis nu disse Skatter bevirker, at Forbruget nedsættes med over Halvdelen, kan man i høj Grad risikere, at ogsaa Antallet af de beskæftigede Arbejdere i Tobaksindustrien gaar ned med over Halvdelen. Det vil sige, at vi let udsætter os for, at vi ved den Foranstaltning, der kaldes en Valutaforanstaltning, som skulde bedre den økonomiske Situation her i Landet, gør omtrent Halvdelen af disse 7.000 Tobaksarbejdere brødløse, arbejdsløse. Og hvad saa? Vil man saa nægte dem Hjælp under en saadan Arbejdsløshed, som Staten selv direkte fremkalder ved en saa ekstraordinær, glubsk Forhøjelse af Raastofprisen? Vil man saa virkelig forsvare, som den højtærede Indenrigsminister hidtil i Vinter har været tilbøjelig til, at støde flere og flere ud i det tomme Rum, hvor der hverken er ordinær eller ekstraordinær Understøttelse? Vil man forsvare det, naar Staten ved Indgriben i Produktionslivet selv fremkalder disse Tilstande og faktisk gør 3.000—4.000 Arbejdere arbejdsløse? Det vil jeg ikke tro.

Vi har Præcedens for, at da Staten greb ind i Produktionsforholdene og derved gjorde nogle Mennesker brødløse, gav den dem ogsaa samtidig Ret til Erstatning. Naar denne Sag skal overvejes — det kan ikke ske paa et Par Timer, det maa ske i Toldudvalget —, saa maa den Side af Sagen ganske overordentlig nøje undersøges, og jeg kan ikke tro, at noget Medlem af dette Ting kan tænke sig at gaa med til en saadan Indgriben i Erhvervs- livet — for det er den nye Toldbeskatning — uden ogsaa at sikre de Folk, der rammes deraf, en virkelig Erstatning. De kan jo ikke paa staaende Fod blive Arbejdsmænd eller gaa ud paa Landet. Saadan kan Menneskene ikke pludselig dannes om eller flyttes om, de har Familie, har Børn, har Boliger — hvis de har Boliger, mange af